

Arrest

nr. 214 031 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag van verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand geplaatst te worden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2017 wordt beslist geen gunstig gevolg te geven aan de vraag van verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand geplaatst te worden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"M. A., C. (..)

geboren te Guzang, op 08.11.1979

nationaliteit: Kameroen

Betrokkene werd op 07.03.2016 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 31.08.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Uit het voorgelegde attest van de Deense autoriteiten blijkt dat meneer sinds 11.03.2015 gedetineerd was in Denemarken voor zware drugsfeiten. Hij werd op 28.07.2017 vrijgelaten uit de Deense gevangenis.

Betrokkene kan derhalve géén bewijs leveren van zijn aanwezigheid in België tijdens de betwiste periode. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij het Rijk effectief langer dan toegestaan heeft verlaten.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk."

1.2. Op 2 oktober 2017 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

naam: M. A., C. (..),

geboortedatum: 08.11.1979

geboorteplaats: Guzang

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, al. 1, 2° van de wet van 15.12.1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene komt niet in aanmerking voor het in artikel 19§1 bedoelde recht op terugkeer. Hij verbleef meer dan één jaar in een Deense gevangenis na een veroordeling voor drugsfeiten door de rechtbank van Sønderberg op 03.10.2016, bevestigd in beroep door het hogere hof in West-Denemarken (Vestre Landsret) op 26.01.2017. Dit gegeven kan uiteraard niet beschouwd worden als een omstandigheid buiten zijn wil, maar is puur en alleen te wijten aan het persoonlijke gedrag van betrokkene.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S., 31 december 1980); Schending van de materiële motiveringsplicht;

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat verzoekster niet voldoet door afwezigheid van meer dan één jaar uit het rijk.

Verzoekster vertoefde weliswaar in het buitenland, langer dan één jaar, doch dit was volstrekt buiten haar wil én haar hoofdbelangen bleven in België;

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie moest dus niet nagaan of verzoekster fysiek in het buitenland vertoefde, hij moest tevens nagaan of zij wel haar hoofdbelangen had verplaatst.

In die zin is de beslissing niet, of alleszins onvoldoende, gemotiveerd, daar de loutere vaststelling van een verblijf in het buitenland, niet ipso facto betekent dat de hoofdbelangen van verzoekster zich ook in het buitenland bevonden.

Dit argument geldt des te meer, daar verzoeksters dochters, op het ogenblik van haar opsluiting zelfs nog minderjarig, altijd in België zijn blijven wonen.

Verzoekster woonde met hen samen en zal dit blijven doen, ook gedurende haar verblijf op dit ogenblik.

De dochters S. M. (..) en S. M. (..), respectievelijk geboren op 29 april 1996 te Bamenda/Kameroen, beiden wonend aan de (..) te 2100 Deurne wonen in België en hebben zelfs de Belgische nationaliteit.

Zij zijn nooit verhuisd uit België en hebben, na hier school gelopen te hebben, zelfs een professionele carrière.

Zij hebben verzoekster ook meteen terug in huis genomen na haar vrijlating.

Verder ging de staatssecretaris niet na of het verblijf in het buitenland geen overmacht uitmaakt, wat tevens een grond vormt om toegelaten te worden tot herinschrijving.

Alleszins blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn weigering tot herinschrijving niet, alleszins te weinig, motiveerde en geen acht sloeg op de door de wet voorziene uitzonderingsgronden en zonder omhaal het recht op terugkeer te weigeren.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2

De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3

De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4

Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit stelt vervolgens:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;
- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 40 van het vreemdelingenbesluit luidt voorts:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

Artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk.

De Raad acht het in casu relevant om er eerst op te wijzen dat uit artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning, en het land verlaat zijn recht op terugkeer verliest indien hij langer dan een jaar afwezig blijft uit het Rijk, tenzij is voldaan aan de voorwaarden van artikel 39, § 3 van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

Verzoekende partij betwist niet dat zij langer dan een jaar is weggebleven. Verzoekende partij betoogt wel dat haar verblijf in het buitenland het resultaat was van overmacht, waarbij zij doelt op haar gevangenisstraf die zij heeft uitgezeten in het buitenland. Verzoekende partij meent dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij aldaar moest verblijven en niet kon terugkeren, gelet op haar gevangenhouding. Verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij voorbijgaat aan een overmachtssituatie. Zij kan hierin evenwel niet gevolgd worden. Immers motiveert de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing duidelijk dat: *“Betrokkene komt niet in aanmerking voor het in artikel 19§1 bedoelde recht op terugkeer. Hij verbleef meer dan één jaar in een Deense gevangenis na een veroordeling voor drugsfeiten door de rechtbank van Sønderberg op 03.10.2016, bevestigd in beroep door het hogere hof in West-Denemarken (Vestre Landsret) op 26.01.2017. Dit gegeven kan uiteraard niet beschouwd worden als een omstandigheid buiten zijn wil, maar is puur en alleen te wijten aan het persoonlijke gedrag van betrokkene.*

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.”

De Raad wijst erop dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Verzoekende partij die er zelf voor opteerde zware grensoverschrijdende drugsfeiten te plegen en aldus behoorde te weten dat zij door haar crimineel gedrag gevat kon worden en een veroordeling kon oplopen in het buitenland toont met haar betoog geenszins aan dat zij zich in een overmachtssituatie bevond (cfr. RvS nr. 88 135 van 21 juni 2000). Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 11 maart 2015 in België aangehouden werd met het oog op haar uitlevering aan Denemarken teneinde daar een strafprocedure te doorlopen. Zij werd op 22 april 2015 uitgeleverd aan de Deense autoriteiten. Zij wist aldus op het moment dat zij nog in België verbleef dat zij het Belgische grondgebied ging verlaten en gelet op de strafprocedure die zij in Denemarken ging doorlopen kon van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij voor haar vertrek uit België de Belgische autoriteiten op de hoogte stelde van het feit dat zij haar hoofdbelangen in België had en kennis gaf van haar voornemen naar België terug te keren. Ondanks het feit aldus dat verzoekende partij wist dat zij België ging verlaten – weze het in het kader van een uitlevering – en zij redelijkerwijze kon aannemen dat, gelet op de strafprocedure die haar boven het hoofd hing – zij niet op één, twee, drie opnieuw in België zou staan, kwam het haar toe de noodzakelijke stappen te zetten conform artikel 39, §3, 1° van het vreemdelingenbesluit ten einde haar recht op terugkeer te behouden.

Het kan voorts niet betwist worden dat verzoekende partij de melding conform artikel 39, §3 van het vreemdelingenbesluit niet gedaan heeft. Nochtans strekt die melding er precies toe om een vreemdeling in de mogelijkheid te stellen aan te tonen dat hij, bij langere afwezigheid, alsnog zijn hoofdbelangen in België behoudt.

Wat betreft haar belangen op het Belgische grondgebied verwijst de verzoekende partij thans naar het feit dat haar kinderen – op het ogenblik van haar gevangenneming nog minderjarig – steeds in België hebben gewoond, thans meerderjarig zijn en hun leven hier is. Verzoekende partij is opnieuw gaan inwonen bij hen na haar vrijlating.

Naast de vaststelling dat de verzoekende partij wat betreft de eerste bestreden beslissing niet aantoont dat de verwerende partij, wanneer verzoekende partij langer dan een jaar afwezig is geweest en zij niet aan de meldingsplicht heeft voldaan, alsnog zou moeten rekening houden met het feit dat verzoekende partij kinderen heeft in België, dient tevens gesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft met haar meerderjarige dochters. Het is niet betwist dat verzoekende partij om en bij de twee jaar in Denemarken vertoefde, in het kader van haar detentie omwille van een veroordeling wegens zware drugsfeiten. Haar kinderen verbleven op dat ogenblik in België in afwezigheid van hun moeder. Aldus dient aangenomen te worden dat de kinderen van de verzoekende partij zonder de fysieke aanwezigheid van verzoekende partij hun leven in België verder hebben opgebouwd en thans beiden volwassen zijn. De Raad wijst er daarbij op dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat dergelijke relatie tussen ouders en meerderjarige enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dergelijke elementen worden niet aangetoond. Het loutere feit dat verzoekende partij na haar terugkeer naar België opnieuw is gaan inwonen bij haar meerderjarige kinderen, maakt niet dat de banden tussen de betrokkenen de gewone affectieve banden overstijgen.

2.4. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht; inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende haar dossier, zodat ze minstens had kunnen verduidelijken waarom verzoekster meer dan één jaar in het buitenland vertoefde en bovendien dat ze haar hoofdbelangen in België hield.

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel

omschrijft als : "soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expressement prévue, et ce en application d'un principe général de droit"

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoekster zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration ; perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoekster
- bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoekster zelf richtte en gebaseerd op haar eigen en persoonlijke situatie.

Dat dan ook blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft nagelaten een degelijk onderzoek te verrichten naar de reden vermeende tegenstrijdigheid tussen de verklaring van de moeder van verzoekster als zou verzoekster geadopteerd zijn, met de geboorteakte;

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoekster hebben uitgenodigd, dan had zij toelichting kunnen verschaffen;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat een gehoor dan ook uitermate belangrijk zou zijn geweest, zodat verzoekster had kunnen toelichten hoe de vork aan de steel zat en kunnen aantonen dat haar hoofdbelangen zich altijd in België hebben bevonden;

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was;

Dat verzoekster nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden;

nooit werd haar verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoekster, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoekster niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoekster ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE. 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Z.6 droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitinggrond op verzoekster van toepassing is.

Zo was de beslissing niet urgent, verzoekster was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, was/is op de hoogte van haar verblijfplaats.

Dat de beslissing was evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelsde een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoekster.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoekster te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen."

2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf een aanvraag heeft ingediend om terug ingeschreven te worden in het vreemdelingenregister en zij aldus in kader van deze aanvraag bij machte was alle dienstige argumenten naar voren te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij meent dat zij niet in de gelegenheid is gesteld om haar standpunt kenbaar te maken.

De Raad van State oordeelde voorts ook dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de bestreden

beslissingen leiden indien verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissingen niet te nemen dan wel een voor verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dan ook aan verzoekende partij om aan te duiden dat zij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de bestreden beslissingen. Indien verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

Verzoekende partij betoogt dat zij had kunnen verduidelijken waarom zij meer dan een jaar in het buitenland vertoefde, maar de Raad wijst erop dat de reden van haar verblijf in het buitenland gekend was bij het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissingen nu de verwerende partij er in de eerste bestreden beslissing op wijst dat zij sinds 11 maart 2015 gedetineerd was in Denemarken tot 28 juli 2017. Dit betreft aldus geen dienstig element dat de verwerende partij niet kende en dat van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming.

Verder stelt verzoekende partij dat zij had kunnen verduidelijken dat zij haar hoofdbelangen in België behield. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partij, wat betreft deze belangen, enkel wijst op het feit dat haar meerderjarige kinderen in België wonen, maar zoals gebleken is uit de bespreking van het eerste middel heeft dit argument geen pertinentie wat betreft de eerste bestreden beslissing en maakt verzoekende partij voorts, wat betreft de tweede bestreden beslissing, geen beschermenswaardige gezinsrelatie met deze kinderen aannemelijk. De verwerende partij oordeelde dan ook terecht in de tweede bestreden beslissing dat het gezins- en familieleven geen belemmering vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen dat zij onmogelijk gevolg kan geven aan de tweede bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont met haar betoog bijgevolg niet aan dat zij nog argumenten had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. Waar verzoekende partij nog stelt dat het bestreden bevel als accessorium van de eerste bestreden beslissing mee moet vernietigd worden, volstaat het te stellen dat de aangevoerde middelen niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing hebben geleid, zodat het betoog van verzoekende partij niet kan gevolgd worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER